

KANIZSAI ALMANACH 1996-RÓL

szerkesztette:
CZUPI GYULA

Megy a gőzös...

(Nosztalgiavonattal Kanizsáról Kanizsára 1100 kilométeren át a
millecentenárium tiszteletére)

Egy februári estén csörgött otthon a telefonom. A vonal másik végén Tar Mihály barátom, a Rádió Kanizsa stúdióvezetője beszélt.

– Kitaláltam egy jó programot, és Veled meg tudjuk csinálni! Szervezzünk egy nosztalgiautató korabeli szerelvénnel a millecentenárium tiszteletére, 1100 kilométer hosszú útvonalon járva három napig az országot. Benne vagy?

– Persze!

Így született meg, és ettől a pillanattól indult el az egész országban híressé vált „Kanizsai gőzös” élete.

A kocsik kiválasztása, az útvonal és a menetrend összeállítása, a szálláshelyek felkutatása, az étkeztetés megszervezése után indult a „vonat feltöltése” utasokkal. Csodálatos érzés volt látni, hallani a program fogadtatását, az emberek izgalmát, készülődését a nagy útra. És 1996. augusztus 9-én 5 óra 55 perckor felhangzott a nagykanizsai pályaudvar hangosbeszélőjén:

„Figyelem! Beszállás! Nosztalgiavonat indul a 4. vágányról Nagykanizsától Nagykanizsáig. Kedves utasainknak jó utazást kívánunk!”

Az 1917-ben készült elegáns mozdony már kezdettől fogva „kanizsai” volt, nem véletlenül ragaszkodtunk tehát hozzá.

A háromnapos út során rengeteg élmény várt reánk, melyek egy hányadát tudatosan alakítottuk a szervezés folyamán, más része meglepetésként ért bennünket. De, hogy biztosak lehessünk a sikerben, 32 főből álló „kulturális delegáció” utazott velünk. A hatás frenetikus volt. Az Igricek együttes, a Bojtár népzenei

együttes, a Cimborák kamara-néptáncegyüttes és a Rover majorettsz csoport gondoskodott mindvégig a hangulat magas hőfokon tartásáról a vonaton és az állomásokon.

A rögtönzött koncertek helyszíne többnyire az étkezőkocsik valamelyike volt, de zene szólt mindenütt, a fülkékben és a folyosókon is. Hogy az irodalom se érezze mostohagyermeknek magát a sok zenész között, arról Bedő Csaba és Horváth István Radnóti-díjas versmondók gondoskodtak. Czirákiné Kiss Ildikó megzenésített versekkel fűszerezte a programot.

Az első nap első nagyobb megállóhelye Kaposvár volt, ahol nemzeti színű szalaggal átkötött kenyérrel és sóval fogadták vonatunkat.

A következő állomáson, Bátaszéken néptáncdal és népzenevel köszöntük meg a helység lakóinak kedvességét, óvodásainak csokrait, majd miután „Papagáj” becenévre hallgató mozdonyunk jóllakott és szomját is oltotta, újult erővel indultunk következő állomásunkra, Kiskunfélegyházára. Meghatottan kászálódtunk le vonatunkról a Hunyadi-induló hangjaira. Kiskunfélegyháza polgármestere egy gyönyörű világoskék szalaggal díszítette fel vonatunkat. Mivel majoretteinknek élő koreográfiája van a Hunyadi-indulóra, megkértem a karmestert, játsszák el újra az indulót. A rögtönzött közös produkciónak hatalmas sikerét forró taps jelezte.

1100 km-es utunk egyik legfontosabb programja felé közeledtünk, amikor vonatunk beérkezett Kistelek állomására, ahol autóbuszokra szálltunk. Célunk ugyanis az Ópusztaszeri Emlékpark volt. Aki látta már, biztosan egyetért velem abban, hogy a Feszty Körkép, ez a monumentális alkotás valóban maga a csoda. Visszatérve Kisteleken türelmesen várakozó vonatunkhoz, fáradtan vetjük célba háromnapos körutunk első napjának végállomását, Szegedet. Az első nap mérlege: 387,3 kilométer, sok élmény, 1 db csoda, 1 db emlék-szalagszokor és 380 kormos, izzadt, fáradt és éhes, de lelkes utas. Második napunk első élménye egyedi volt, azt hiszem nemcsak a mi életünkben, hisz nem gyakran esik meg, hogy egy polgármester forgalmistává válik, és a jól ismert „pala-

csintasütővel” személyesen indítja útnak nosztalgiaszerelvényünket. Mert Szegeden ez történt!

S a polgármesteri füttyszó elhangzása után meg sem álltunk Békéscsabáig, ahol szintén ünneplő tömeg és a város polgármestere várt bennünket.

Megköszönve a szívélyes fogadtatást és a város ajándékát, melyet minden esetben mi is viszonztunk – „mert kérem, mi készülünk”, vittünk magunkkal albumot városunkról, emléklakettet az írásos említésének 750 éves évfordulóját ünneplő Kanizsáról, valamint egy kis városzászlót.

Ha lehet fokozni a szeretet felénk áradását, a szívélyességet, akkor ez történt velünk Gyulán. Mert amit ott tapasztaltunk, mikor begördültünk a zsúfolt állomásra, attól szemünk-szánk elállt. Gyula város polgármestere bíbor bársonypárnán nyújtotta át városa kulcsát, mely úgy látszik, nemcsak városkaput, hanem szíveket is nyit. A szívélyes szavakat utasaink nevében Göndör István, városunk országgyűlési képviselője köszönte meg, átadva ajándékainkat. A kölcsönös üdvözlések után a rendőrség által lezárt főúton Rover majorettsapatunk vezetésével a város főterére vonultunk együtt, vendégek és vendéglátók, ahol kulturális csoportjaink hangulatos és színpompás műsorral kedveskedtek házigazdáinknak. Utasaink két csoportra bomlottak, volt, aki a Várat, volt, aki a várost nézte meg szakavatott idegenvezetői kísérettel.

A következő állomáson, Vésztőn, ismét buszokra szálltunk, hogy megmutathassuk barátainknak a Vésztő-Mágori Emlékhelyet, mely az Árpád-kori építkezési maradványokat mutatja be egy csodálatos emlékparkban, majd a szeghalmi állomáson visszaszálltunk vonatunkba. Püspökladányban a már „szokásos”, ám meg nem unható fogadtatásban részesültünk, majd „bezebelve” az ajándékokat és a szeretetrohamot, továbbindultunk Szolnokra.

Háromnapos utunk egyetlen vasúti bakiját tudhattuk magunkénak a szolnoki állomáson, ahol mozdonyunkat rossz vágányra állították, így annak megítatása a tervezett 20 perc helyett 2 órát vett igénybe, mivel vízdaru helyett tűzoltófecskendővel kellett

megoldani a vízvételt. Ez azonban csak a személyzetnek okozott gondot, mert utasaink mindebből annyit érzekelték, hogy a peron percek alatt –zenészeink és táncosaink helyzetfelismerésének köszönhetően – táncszínpaddá alakult át, fergeteges mulatozásunk helyszínévé. A vonaton utazó 50 fő puccheimi barátunk olyannyira élvezte a helyzetet, hogy előkerült még egy tangóharmonika is, és most már keringők is színesítették a magyar népzene. A második nap mérlege: 397,5 kilométer, újabb élmények, Gyula a legszívesebben várossá, egy emlékpark és a szolnoki „buli” emléke, még fáradtabb, kormosabb, ám továbbra is újabb csodák befogadására kész utasok.

Elérkezett „Nagy Utazásunk” harmadik napja. Bár ez volt az utolsó nap, még mindig tartogattunk meglepetést, mégpedig nem is akármilyet, sőt, nem is egyet.

A budapesti ébredés és reggeli után, némileg felfrissülve elindultunk, hogy megnézzük, hogyan aludt kedves vonatunk, és hogy jól bánnak-e vele a nagy fővárosban, a Nyugati pályaudvaron.

Csomagjainkat a pályaudvar csarnokában helyeztük el, de nem ám akárhon! Az Eiffel által épített budapesti Nyugati pályaudvar messze földön híres nevezetességében, a Királyi váróteremben. Még egy nagyon fontos meghívásnak kellett eleget tennünk. Vártak bennünket az ország házában, a Parlamentben. Nem kis büszkeség töltött el bennünket Tar Misivel együtt attól, hogy 380 utastársunkat, kanizsai, Kanizsa környéki, kovásznai és puccheimi barátunkat sikerült bejuttatnunk az Országházba! Telve az újabb élményekkel visszasétáltunk vonatunkhoz, ez alkalommal az illetékes minisztérium egyik osztályvezetője jött ki a pályaudvarra, hogy pár kedves szóval üdvözlje, majd útjára bocsássa a kanizsai küldöttséget.

És elindultunk hazafelé. Már csak Badacsony ígért egy kis felüdülést a hazatérésbe lassan beletörődő kompániánknak. Nem mintha a Balaton északi partja nem ünnepelt volna végig bennünket! Miután Balatonszentgyörgyöt és a Balatont elhagyva Kanizsa felé fordult kissé már meggyötört „Papagájunk”, a szerelvényen

lassan úrrá lett az általános elszontyolódás. Lassan feltünedeztek a „nagyvárosi fények”, Nagykanizsa állomásának körvonalai bontakoztak ki az esti szürkületből. És ekkor következett be három napos utunk negyedik, de biztosan állíthatom, legnagyobb csodája, amit csak kaphatnak szervezők és utasok. A nagykanizsai vasútállomás színültig megtelt a város lakóival, utasaink hozzátartozóival, akik türelmesen várták gyönyörű szerelvényünket, melyen fáradhatatlanul lobogott városunk és nemzetünk immár olajos, megtépett, jócskán elrongyolódott, de büszke zászlaja.

És a meglepetéseknek csak nem akart vége szakadni! Majorett lányaink előkapták mindkét végén apró égővel világító botjaikat, és a késő esti órán bevezették utasainkat és a város bennünket váró lakóit az Erzsébet térre. Az utcán végig álltak az emberek, az ablakokból integettek felénk. A tér színültig megtelt a tömeggel, akik mások becslése szerint hatezren lehettek – nekünk okoztak meglepetést, pedig mi készültünk még egy utolsó meglepetéssel. A szökőkúthoz érve eldurantak az első petárdák, hogy utána 10 percen keresztül, a városban addig még soha nem látott méretű tűzijátékkal tegyék fel a pontot a háromnapos program végére.

Itthon nem várt bennünket polgármester, nem volt köszöntőbeszéd, de áradt felénk a szeretet, és nem kisebb személyiség jött el üdvözlésünkre, mint Nagykanizsa városa.

Találó volt a Kanizsa Televízió velünk utazó két munkatársa által készített három részes film végén felhangzó Bonanza Banzáj nóta szövege: „valami itt ma véget ért”. Búslakodni azonban nem sokáig hagytak bennünket, Misit és engem sem. Az elkövetkező napokban szinte megállás nélkül szóltak a telefonok otthon és a munkahelyemen. A helyi sajtó és az országos média szuperlatívuszokban szóltak a programról, a hangulatról, a szervezésről és a szervezőkről.

Az országos sajtóvisszhangról Trkala Mária által értesültünk, aki lévén a Köztársasági Elnök Sajtóirodájának vezetője, első kézből küldte el számunkra az összes, vonatunkról az ország bármely területén megjelent cikket, fotót.